

– Az isten szerelmére, ne izéljen már az úr! – Fevvers hangja olyan öblösen zengett, mint egy lecsapódó kukafedél. – Ugyan kérem, hol születtem volna, ha nem itt, a füstös, öreg Londonban? Tudja, uram, nem véletlenül írnak ki úgy a plakátra, hogy „A Piccadilly Vénusza”, habár ezen az alapon akár „A trapéz Helénájának” is elkeresztelhetek volna, már ha meggondoljuk, milyen szokatlan körülmények között pottyantam ide, mert azt tudnia kell, uram, hogy nem éppen a szokásos csatornán érkeztem, ha érti, mire gondolok, még csak az kellett volna! Hát tudja meg, kérem, hogy engem kiköltöttek, pont úgy, mint Trójai Helénát.

– Úgy bizony, uram: akármi legyenek, ha nem úgy keltem ki egy ménkű nagy tojásból, itt, London kellős közepén!

A szókeség harsány hahotában tört ki, és szétnyíló pongyolája alól elővillanó márványoszlop-combjait csapkodta, miközben hatalmas kék szemével ledér és kihívó pillantást vetett a ceruzáját nyitott notesza fölött készenlétben tartó ifjú riporterre, mintha dacosan ezt üzenné neki: „Na mi az, hiszi vagy nem hiszi?” Aztán sebesen megpördült öltözködéshez használt forgószekén – háttámla nélküli, plüssülőkéjű zongoraszék volt, amelyet a próbateremből vettek kölcsön –, és szélesen vigyorogva nézett farkasszemet saját magával a tükörben, miközben egyetlen célratörő mozdulattal, aprócska robbanás hangját keltve letépett vagy húsz centi műszempillát a bal szemhéjáról.

Fevvers, a legesleg híresebb korának *aerialiste* művészei közt, egyetlen pillanatra sem engedélyezte, hogy megfedkezzenek mottójáról, amely így szólt: „Valóság vagy fikció?” Öles betűkkel szedve ez a kérdés harsogott franciául a falnyi plakátról, párizsi diadala e tárgyi emlékééről is, amely a londoni öltözőszobát is uralta. Volt ebben a plakátban valami lázas, valami tárgyához illően zabolátlan és magával ragadó: abszurd ábrázolás, melyen egy fiatal nő repül az égbe, mint a rakéta, körülötte kavargó fűrészporelfelhő, ő meg, huss, csak úgy suhan egy láthatatlan trapéz felé, amely valahol a Cirque d’Hiver ácsolt égboltozatán rejtőzik. A művész azt a megoldást választotta, hogy hátulról örökítse meg a felemelkedést – ülep az égben, mondhatnánk –; a művésznő meg csak repül felfelé, farnézetben, néhány rázással legyezőszerűen kibontva azokat a lélegzetelállító, vörösben és bíborban pompázó evezőtollakat, amelyek akkorák, hogy még egy nagylányt is képesek a levegőbe emelni. Márpedig Fevvers egy lány volt: nagyon nagy.

Ez a Heléna válltájékon a jelek szerint állítólagos apjának, a hattúynak a méreteit örökölte.

A hírhedett és oly sok vitát kiváltó szárnyak, a légtornásznő hírnevének ikerforrásai az interjú idején már éjszakai pihenőjüket töltötték a kisbabakék szatén selyempongyola tisztának korántsem mondható steppelt bélése alatt, ahol leginkább két meglehetősen kényelmetlen dudorra emlékeztettek, időről időre megremegetve a feszes szöveget, mintha szabadulni vágnának. („Ezt vajon hogy csinálja?” – tűnődött a riporter).

– Párizsban csak úgy neveztek, hogy *l’Ange Anglaise*, az angol angyal, vagy ahogy az a szent életű öreg mondta, „angolnak nem angol, angyalnak viszont nagyon is angyal” – folytatta Fevvers, fejével a nagy becsben álló plakát felé intve, amelyet – ahogy a légtornásznő hányavetin megjegyyez-

te – valami békazabáló törpe litografált, aki arra kért – már engedelmet –, hogy pipiljem le a micsodáját, még mielőtt elővette volna a rajzkrétáit.

Az artistanő ezután („Egy korty pezsgőt?”) elővett egy jégbe hűtött, jókora pezsgőspalackot, amelyből a fogával rántotta a ki dugót. Könyökénél gyöngyöző pezsgővel teli, magas és keskeny pohár sziszegett; a még mindig pattogva buborékozó üveget hanyagul a toalettsztalon álló kancsóba rakta, az aprított jég közé, amely minden bizonnyal valamelyik piaci halaskofától érkezhetett, mert a jégradabkák közé szorulva még ott csillogott egy-két halpikkely. És minden bizonnyal ennek a használt jégnek volt köszönhető az a tengeri aroma is – volna valami gyanúsan halszerű a Piccadilly Vénuszában? –, amely felsejlett valahol a parfüm, izzadság és arcfesték kipárolgásából, valamint a szivárgó, nyers gáz szagából összeálló illategyveleg háttérben; az embernek olyan érzése volt, mintha szilárd darabokban lélegezné be a szoba levegőjét.

A félig már műszempillátlanított Fevvers kissé hátrahajolt, hogy személytelen elégedettséggel szemlélhesse meg a tükörben visszaverődő pompás aszimmetriát.

– Most pedig – mondta –, miután meghódította a kontinentst (a szót franciás-orrszágúan „kontinon”-nak ejtette), íme, hazatért a tékozló leány Londonba, az én imádott Londonomba. Hogy is mondta a drága jó Dan Leno?! „London kis falu a Temze partján, amelynek két legfőbb iparága a varieté és a szélhámoság”.

Fevvers a tükör kétértelmű közegében színpadiasan rákacsintott a riporterre, majd fürgén letépte a műszempillát a másik szemhéjáról is.

Szülővárosa olyan kitörő örömmáorban fogadta, hogy az *Illustrated London News* egyenesen „Fevvermániának” nevezte a jelenséget. Akárhova nézett az ember, mindenhol

az ő képét látta; a boltokat elárasztották a „Fevvers” harisnyakötők, harisnyanadrágok, legyezők, szivarok és borotvaszappanok... Fevvers még egy sütőpormárkának is kölcsönadta a nevét; elég egy kanál, és a piskótatészta úgy emelkedik a magasba, mint a légtornásznő. Ő volt a pillanat hősnője, tudós eszmecezerék és profán feltételezések állandó tárgya, ezer meg ezer – többnyire sikamlós – tréfa főszereplője („Na és azt ismeri, amikor Fevvers találkozott az utazóügynökkel, és ott helyben felállította neki...”). Mindenki róla beszélt, a hercegnőtől a zöldségeskofákig: „Maga látta már Fevverst?” Vagy: „Vajon hogy csinálja?” Vagy: „Maga szerint *igazi?*”